

Тыя думы смягчили Саула; той казалъ: „нѣ, Богъ да бѣде свидѣтель, не щж да убійж Давида“. Тогава Ионаѳанъ привелъ пріятеля си прѣдъ Саула. Саулъ далъ дщерыж си Мел-холь за Давида.

Наскоро подирь това, Давидъ направилъ още еднж побѣдѣ надъ Филистимляне-тѣ, и народъ-тѣ го прославилъ. Прѣжня-та зависть загорѣла пакъ въ душж-тѣ Сауловж; духъ лукавый хванѣлъ да го мѣчи съ новж силж. Той сѣдѣлъ въ глѣбоко уныніе и държалъ въ рѣкѣ копіе, а Давидъ пѣлъ и свирилъ съ гуслѣ. Саулъ хвърлилъ право въ него копіе-то, но Давидъ ся отстранилъ, и копіе-то ся забило въ стѣнж-тѣ. Въ сѣщж-тѣ ношъ побѣгнѣлъ Давидъ и ся скрылъ въ горы-тѣ.

Нѣколко время подирь това, царя-тѣ, като сѣдѣлъ на трапезж-тѣ, попыталъ: „зачто Іессеова-тѣ сынъ не доходя на трапезж-тѣ ми? Вчера го нѣмаше и днесъ го пакъ нѣма“. Ионаѳанъ хванѣлъ да оправдава Давида, за което ся твърдѣ много разсѣрдилъ Саулъ. „Ты си непокоренъ сынъ“, извикалъ той. „Азъ знаѣ, че за срамъ на себе си и за срамъ на майкѣ си, ты си избралъ за пріятель сына Іессеова. Той часъ заповѣдай да го доведѣтъ тука; той трѣбва да умре“. Ионаѳанъ отговорилъ съ кротость: „За каквѣ работѣ да му взимашъ живота? Что е направилъ Давидъ?“ Разгнѣванный Саул грабнѣлъ копіе-то и искалъ да прониже съ него сына си; Ионаѳанъ изскокиѣлъ изъ трапезж-тѣ, излѣзълъ вѣнъ, и отъ жалъ цѣлый день не ялъ. Мысль, че баща му е сторилъ намѣреніе да убіе Давида, твърдѣ много го наскѣрбѣвала.

На другия день, токо что ся разсѣмнѣло, Ионаѳанъ отишълъ въ горы-тѣ, камъ онова мѣсто, гдѣ ся крылъ Давидъ: само единъ той знаѣлъ прибѣжище-то му. Давидъ му излѣзълъ на срѣщж. Ионаѳанъ го совѣтовалъ никому да ся не показва и простилъ ся съ него. Ти ся пригържили и плакали и двамѣ-та; найпослѣ Ионаѳанъ казалъ: „иди съ Богомъ!